

Φασουλής και Περικλέτος
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Είδες λοιπόν τί ἔγινε αὐτὸ τὸ καρναβάλι
καὶ τὸ νομίζω περὶ τὸν νά σοῦ τὰ λέγω πάλι.
Ἄνεστατώθη σύμπασα ἡ νέα Ρωμηοσύνη
καὶ ὄλους μᾶς ἐκτύπησε δεινὴ παραφροσύνη.
Είδες τοὺς μασκαράδες μας, τοὺς τόσους Περικλέτους,
τὸν βίον τὸν ποιμενικόν, τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους,
τῆς κουκουβάγιας τῆς Βουλῆς, τὰ φεῖδια, τὰ χταπόδια,
εἶδες ἀμάξια κί' ἄρματα μὲ ἄλογα καὶ βώδια,
εἶδες τὸ μέγα ζήτημα τῶν προσφιλῶν Βουλγάρων,
τὸν ἀρχικαγγελάριον ἀπάνω εἰς τὸ κάρον,
τὴν πλύστρα μὲ τὴν κόρη τῆς, τὴν πράσινη ἐλπίδα,
τῆς Κατερίνας τὸν χορὸ μετὰ τοῦ Καραβίδα,
καὶ μασκαράδες εὐπρεπεῖς, πολλοὺς τε καὶ ποικίλους,
καὶ τὸν χρυσοῦν Διόνυσον καὶ μουσικοὺς ὀμίλους,
καὶ εἶδες μίμους, σάτυραν, κομψότητα σπανίαν
καὶ ἄκουσες νὰ τραγουδεῖν μὲ τόσην ἁρμονίαν
τοῦ Παριζίν' οἱ μαθηταὶ παροϊνὸν τι ἄσμα,
καὶ εἶδες τῆς Σαρακοστῆς τὸ σκελετωδὲς φάσμα,
καὶ τῶν ἀνθρώπων μελετᾶς νεφρούς τε καὶ καρδίας
ἀνάπλευς μαθήσεως καὶ ὕψηλης παιδείας,
καὶ σπεύδεις πρὸς τὰ μνήματα μὲ φιλοσόφου φρένα
νὰ ὄῃς τριγύρω σκελετοῦς κί' ὄστα γεγυμνωμένα,
νὰ ἴδῃς τίς ὁ βασιλεὺς καὶ τίς ὁ στρατιώτης,
ὁ χεῖριστος, ὁ θέλιςτος, ὁ κλέπτης, ὁ ἱππότης.
- Π.—Ἀπεκδυθῶμεν, Φασουλῆ, τὰς τόσας ἀμαρτίας
κί' ἐλθέ νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τῆς πολιτείας,
τὰ πάντα δὲ ἄς εἰπώμεν καθὼς ὁ Δεληγγιάννης
πῶς εἶν' ἐπινοήματα τοῦ δόλου καὶ τῆς πλάνης.
Κί' ἂν τώρα ἐθριάμβευσε αὐτὸ τὸ Κομητάτον
κί' ἐμασκαρεύθησαν πολλοὶ μὲ ὄλα τὰ σωστά των,
ἀλλ' ἔστι Δίκης ὀφθαλμὸς κί' ἐλεύσεται ἡμέρα
ποῦ παρουσία θὰ γενῆ, ἐρὲ Φασουλῆ, δευτέρα,
κί' ὁ Δεληγγιάννης ἀνυψῶν πρὸς τὸν θεὸν τὰς χεῖρας :
«Τιμώρησε, μὸν ντιέ, θὰ πῆ αὐτοὺς τοὺς ὀλετήρας
καὶ τοὺς ἐργάτας τελετῶν ἀσέμνων κί' ἀνοσίων»...
Ἄλήθεια, ἐρὲ, τί γίνεται κί' ἐκεῖνο τὸ Μουσεῖον ;
- Φ.—Θαρρῶ πῶς ἔγινε πολλὴ ρεμοῦλα καὶ ἀμάκα
διότι ἐφυλάκισαν κί' αὐτὸν τὸν Ποστολάκα
κί' ἐσφράγισαν τὸ σπῆτι του μετὰ τῆς κουστιφιδίας...
- Π.—Ἐρὲ τί μοῦ λές ;
- Φ.— Δὲν τῶμαθες ;
- Π.— Ὡ σπαραγμοὶ καρδίας...
Ἄμμ' ὁ δακτυλιόλιθος, τὸ θέμα τῆς ἡμέρας ;
- Φ.—Τὸν συζητοῦν εἰς τὰς μικρὰς καὶ τὰς μεγάλας σφαίρας.
- Π.—Καὶ τί προκύπτει, Φασουλῆ, ἀπὸ τὰς συζητήσεις ;

- Φ.—Καὶ πάλι βλέπω ἀρχισες νὰ κάμνῃς ἐρωτήσεις.
Ἐγὼ σοῦ εἶπα κί' ἄλλοτε, κανάγια τοῦ διαβόλου,
πῶς ἐρωτήσεις σοβαρὰς δὲν δέχομαι καθόλου,
ἀλλὰ ἐσὺ μοῦ κοπανᾷς τὸ ἴδιο γουδοχέρι...
- Π.—Μὰ ὁ δακτυλιόλιθος πολὺ μ' ἐνδιαφέρει.
- Φ.—Γιατί ἐνδιαφέρεσαι γιὰ κάθε πρᾶγμα ξένο,
ἀφοῦ ἐγὼ, ἐρὲ Περικλῆ, ποτὲ δὲν ἐπεμδαίνω ;
Μὴ ὁ δακτυλιόλιθος ἴδιός σου εἶναι τάχα
καὶ συζητεῖς καὶ μ' ἐρωτᾷς περὶ αὐτοῦ, ἐρὲ χάχα ;
Καὶ ἂν ὁ κόσμος δι' αὐτὸν ἀμέσως ἐξεπλάγη
μὲ τὸ Πανεπιστήμιον ἐκεῖνος ἀντηλλάγη,
κί' ἀνταλλαγεῖς πρὸς τὸν γνωστὸν Μπουρνιᾶν παρε-

- [χωρήθη
κί' εἰς τοῦτον παραχωρηθεῖς πρὸς ἄλλον ἐπωλήθη,
καὶ πωληθεῖς ὑπὸ Μπουρνιᾶ τοῦ Συμβολαιογράφου
κατέστη πρᾶγμα ἴδιον καὶ κτῆμα τοῦ Ζωγράφου,
καὶ κτῆμα τούτου καταστάς διὰ πωλητηρίου
κρατεῖται δικαίωματι καὶ κατοχῇ κυρίου,
νομίμως δὲ κρατούμενος οὐδέλλως ἀφαιρεῖται
καὶ εἰς οὐδένα δίδεται οὐδὲ παραχωρεῖται,
καὶ μὴ παραχωρούμενος πρὸς δημοσίαν χρῆσιν
δὲν ἐπιδέχεται θαρρῶ συζήτησιν καὶ κρίσιν,
καὶ μὴ ἐπιδεχόμενος καθόλου συζητήσεις
δὲν θέλει : τώρα δι' αὐτὸν νὰ κάμνουν ἐρωτήσεις,
καὶ μὴ ἐπιδεχόμενος ἐρώτησιν, γαιδοῦρι,
δὲν ἐπιτρέπει νὰ ῥωτᾷ καὶ ἡ ἴδική σου μούρη.
Ἄν ὅμως εἶναι ὑποπτος, καθὼς φωνάζουν ἄλλοι,
ὁ κόσμος δὲ περὶ αὐτοῦ ὀλίγον ἀμφιδάλλη,
ἄς κρίνουν οἱ ἀνακριταὶ κί' οἱ ἀνθρώποι τοῦ νόμου...
ἐγὼ δὲν πέρνω, Περικλῆ, κανένα ἴστο λαιμὸ μου.
Γιὰ τὸν δακτυλιόλιθον ὁ κόσμος ἄς λυσσάξῃ,
ἐγὼ δὲν λέγω τίποτα, πᾶ ! πᾶ ! θεὸς φυλάξοι !
Ἄς γίνεσαι περὶ αὐτοῦ συζήτησις καὶ σάλος,
ἄς τὸν φορῆ νυχθημερὸν ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος,
ἄς τὸν πωλήσῃ, Περικλῆ, ὁ κύριος Ζωγράφος
καὶ ἄς τὸν πάρῃ ὁ Μπουρνιᾶς ὁ Συμβολαιογράφος
κί' ἄς τὸν χάρισῃ ὁ Μπουρνιᾶς καὶ ἄς τὸν ἀνταλλάξῃ...
ἐγὼ δὲν λέγω τίποτα, πᾶ ! πᾶ ! θεὸς φυλάξοι !
Ἐγὼ ποτὲ δὲν ἐρωτῶ τί κάμνει ὁ πλησίον,
καὶ ἂν τὸ Νομισματικὸν ἐσοῦφρωσαν Μουσεῖον,
ναὶ μὲν μοῦ φαίνεται κακὸν καὶ δοκιμάζω πόνον
διότι τὰ νομίσματα σουφρόνουν τῶν προγόνων,
ἀλλ' ὅταν τὰ κλεπτόμενα σκεθῶ πῶς εἶναι ξένα
κί' οὐδὲ καθ' ὄλην τὴν ζωὴν θ' ἀνίχουν εἰς ἐμένα,
ἀμέσως παύω, Περικλῆ, νὰ σέρνω τὰ μαλλιά μου
κί' ἀνάβω τὸ τσιγάρο μου καὶ πάω ἴστῃ δουλειά μου.
Ἐν τούτοις εἶθε, ἀδελφέ, κί' ἐγὼ νὰ εἰμπορέσω
πολύτιμον δακτύλιον ἴστο μέλλον νὰ φορέσω
νὰ τιμηθῆ τὸ χέρι μου μ' αὐτὸ τὸ δακτυλίδι...
- Π.—Τὰ δακτυλίδια δὲν τιμοῦν τὸν ἀνθρώπον, κασσίδη.
- Φ.—Ἄν δὲν τιμοῦν τὸν ἀνθρώπο καθόλου τὰ στολίδια
καὶ ἂν τὰ χέρια μοναχὰ τιμοῦν τὰ δακτυλίδια,
ἀλλὰ εἰξεύρουν οἱ σοφοὶ κί' ἐκεῖνοι ποῦ διαβάξουν
πῶς εἶναι κί' ἄλλα ποῦ τιμοῦν τὰ χέρια ποῦ τὰ βάζουν.
- Π.—Μὴ περαιτέρω προχωρῆς, ὡς ἐδῶ πέρα στάσου,
καὶ λάβε κάμποσαις σερκιαῖς γιὰ τὰ σοφὰ ρητά σου.